

**NEPŘÍTEL
JE V KAŽDÝ
RODINĚ.**

DAVID DRÁBEK

KANIBALKY 2: SOUMRAK STARCŮ

PREMIÉRA 12. ZÁŘÍ 2020
V DIVADLE ROKOKO

REŽIE
DRAMATURGIE
SCÉNA
KOSTÝMY
HUDBA

DAVID DRÁBEK
SIMONA PETRŮ
JAKUB KOPECKÝ
JITKA FLEISLEBR
DAREK KRÁL

OBSAZENÍ

IGGY
DIANA
BALCAR
MIRKA
IRENKA
LOLA
DR. VÍCH
VALDEMAR
VLÁĎA
MOUČNÍ ŠEMÍCI

MUŽ Z OCHRANKY
HLAS

VANDA HYBNEROVÁ
ALEŠ BÍLÍK
VOJTĚCH DVOŘÁK
NINA HORÁKOVÁ
EVA SALZMANNOVÁ
EVA LEINWEBEROVÁ
PETR KONÁŠ
KRYŠTOF KRHOVJÁK
KAREL JAROŠÍK
HYNEK TAJOVSKÝ,
MARTIN KLAPIL
LUDĚK BLAŽEK
ALOIS ŠVEHLÍK

NÁPOVĚDA VERONIKA KOUDELKOVÁ
INSPICE DANIELA SIMČIŠIN DEYLOVÁ

Šéf výpravy Adam Pitra. Manažer provozu Zbyněk Simčíšín. Zvuk Ondřej Sýkora a David Tůma. Světla Marek Sucharda a Filip Jukl. Technika pod vedením jevištního mistra Lud'ka Blažka. Rekvizity Iveta Havlová a Michal Hakl. Garderoba Věra Chalupová a Marcela Černá. Maskérna Kristýna Koryntová a Nina Jirasová. Kostýmy vyrobila krejčovna Městských divadel pražských pod vedením Evy Duškové. Fotograf inscenace Patrik Borecký. Výroba dekorace Štěpán Hort.

VE SKLADBĚ KANIBALKY BYL POUŽIT ÚRYVEK ZE SKLADBY SOUMRAK SAMCŮ.

HUDBA A HUDEBNÍ
PRODUKCE DAREK KRÁL
TEXT TOMÁŠ BELKO
ZPĚV AŇA GEISLEROVÁ

NAHRÁNO, SMÍCHÁNO A MASTEROVÁNO VE
STUDIÍCH PARAVISION EYES A ALL SENSES
PRODUCTION, PRAHA.
ZVUKOVÝ MISTR ŠTĚPÁN ŠKOCH

„... Kdo nemá v sobě žádnou sílu k dobrému a blaženému životu, pro toho je každý věk těžký. Kdo však hledá veškeré dobro sám v sobě, tomu se nemůže stát zlem nic, co k němu přichází jako přirozená nutnost. Mezi takovými věcmi je na prvním místě stáří. Všichni si přejí, aby ho dosáhli, a když ho dosáhnou, žalují na ně. Tvrdí, že se přikrádá rychleji, než si mysleli.“

Za prvé: cožpak se stáří přikrádá rychleji po mužném věku než mužný věk po dětství?

Za druhé: cožpak by pro ně bylo stáří méně těžké, kdyby se dožili osmi set let, než když se dožijí osmdesátí? Vždyť když už jednou uplynul prožitý věk, ať byl jakkoli dlouhý, žádná útěcha nemůže uklidnit starého člověka, jestliže je hloupý.

... Vězte, že moje moudrost spočívá v tom, že se dám vést přírodou jako nejlepší vůdkyní a poslouchám ji jako nějaké božstvo. Není pravděpodobné, že by příroda ostatní části lidského života rozdělila dobře a poslední jednání odbyla jako špatný dramatik. Bylo přece nevyhnutelné, aby přišlo něco na závěr... To musí moudrý snášet odevzdaně.

... Ani šediny, ani vrásky nedokážou na sebe náhle strhnout vážnost, avšak život prožitý v dřívějších letech čestně – sklídí nakonec vážnost jako poslední plody. Vždyť výrazem úcty je už to, že nás lidé zdraví, navštěvují, že nám ustupují z cesty, že povstávají při našem příchodu, že si k nám chodí pro radu. Tyto pocty jsou běžné u nás i v jiných obcích a čím lepší jsou mravy v tom kterém státě, tím úzkostlivěji se dbá na prokazování poct.

... Věřím, že jsem nepřišel na svět zbytečně, a odcházím ze života jako z místa, kde jsem byl na návštěvě, ne jako z domova. Jestliže se mýlím, věřím-li v nesmrtelnost lidské duše, mýlím se rád. A nerad bych, aby mě někdo zbavil tohoto omylu, který mi působí potěšení... Stáří je v životě totéž, co poslední jednání, při němž nesmíme připustit, aby nás zmohla únava, přestože jsme již nasyceni... Kéž i vy k němu dospějete, abyste mohli z vlastní zkušenosti potvrdit pravdivost toho, co jste slyšeli ode mne.“

– Marcus Tullius Cicero: *Tuskulské rozhovory*

„Povím vám to na příběhu starýho kocoura: se starejma lidma je to jako se starejma kočkama nebo psama. Držíme je při životě stůj co stůj. Antibiotikama, operacema, vitaminama, transplantacema... A ten starej, slepej, bezzubej Garfield bez koulí leží v tom svém pelíšku, těžce dechá a má plíny, ale my jsme rádi, že ho furt máme. A to je klíčový – že ho furt máme. A tak je to s dědečkama a prababičkama a tak. Držíme je na kapačkách a fetujeme je lékama tak, že už si ani nepamatujou, ve kterým městě žijou. Chemošky, nový klouby, eldéenky – a jedeš. Nebo teda spíš lezeš. Ale my k tobě jednou za měsíc přijedem a potřebujem se ujistit, že tě furt máme.“

Seš babka, tak tu musíš bejt pro nás a vnučata prostě, páč tvoje smrt by nás stresovala. A ruku na srdce – víte hovno, jestli jsou starý lidi uvnitř šťastný, jestli maj chut' a pro co žít. Jestli už jim nepomřeli vrstevníci, jestli se ještě u nekonečný telenovely v telce zasmějou. Vy si prostě s nima jednou za ten měsíc uděláte selfičko, cool babičina vrásčitá ruka vedle hladký ruky našeho vyžranýho malýho kloučka a jinak na ně serete. Držíte je zuby nehty na světě, ne kvůli nim, ale kvůli sobě.“

– Radek Balcar

**„EVROPA PRASKÁ VE ŠVECH,
JAK JE PLNÁ DŮCHODCŮ. PŘES
TEN RACHOT JEJICH CHODÍTEK
A PUŠTĚNEJ ŠLÁGR UŽ SKORO
NESLYŠÍŠ, JAK TI TLUČE SRDCE.“
– RADEK BALCAR**

STÁŘÍ

ŽIVOTNÍ ROLE ČLOVĚKA

„... Některé sociologické teorie hovoří o stáří jako o ‚roleless role‘ – roli bez role, jako o stavu, ve kterém už od vás společnost nic neočekává, pro který už nemá žádnou užitečnou škatulku. Dokonce ani evoluční teorie neposkytuje důvody, proč bychom měli jako lidstvo přežívat poté, co vyvedeme potomstvo z hnízda... Jaká je tedy role staršího člověka ve společnosti, jaké má místo ve světě? Proč tu jsme? Pátrání po významech stáří má mnohem hlubší filozofickou rovinu, než by se možná na první pohled mohlo zdát. Senioři a seniorky své společenské role mají, a není jich málo...

Podle sociologických výzkumů je mezi Čechy a Češkami mezi 50 a 70 lety nejčastější sociální rolí přítel(kyně)/kamarád(ka). Zastává ji až 91 % dotázaných. Následují role matka/otec (90 %); bratr/sestra (79 %); manželka/manžel (partnerka/partner) (69 %); babička/dědeček (62 %); dcera/syn (41 %) nebo snacha/zet' (31 %). Mezi další časté role patří i: pracovník, zaměstnanec, podnikatel, člověk učící se nové věci, pacient/ka, člověk, který o někoho pečuje, věřící člověk, člověk věnující se intenzivně koníčkům a konečně dobrovolník/dobrovolnice... Podstatné je, že se tyto role nevyskytují u člověka osamoceně, respondenti v citovaném výzkumu měli v průměru rolí sedm. A čím více jich máme, tím větší je riziko, že se budeme cítit svými rolami přetíženi. Je však zajímavé, že s rostoucím stresem z rolového přetížení rostl mezi dotazovanými i pocit štěstí. Hořkosladký pocit štěstí z toho, že něčím a někým jsem, že ‚něco znamenám‘.

Sociální role pro nás ale nemají všechny stejnou váhu. Více než polovina respondentů-prarodičů označila právě tuto svou prarodičovskou roli za nejdůležitější nebo druhou nejdůležitější ve svém životě. Vzhledem k tomu, že to je jedna z mála rolí, ne-li vůbec jediná, která se poprvé exkluzivně objevuje právě až ve vyšším věku, skýtá také velkou naději, že i ve vyšším věku je na co se těšit. Role seniora mohou být produktivní, např. rodinné nebo pracovní, ale i symbolické: role ‚vzoru‘ naší vlastní i společenské budoucnosti, jakou chceme nebo nechceme mít, nebo role ochranné.

Dalším typem role – symbolické a kolektivní – je ale role obětí beránka. Je to případ, kdy na stáří a seniory svalujeme všechno,

co se nám ve společnosti nelíbí. Senioři jsou chimérická, neuchopitelná skupina, nedefinovatelná chronologickým věkem, nevyhranitelná socioekonomickým statusem. Některí senioři jsou uvázeni na lůžko, jiní vládnou světovým mocnostem a globálními korporacím. Když se strefujeme do seniorů, nemyslíme tím nikoho konkrétního, což z nich jako skupiny činí lehký terč. Svalovat na seniory všechny bolesti moderních společností je praxe s dlouhou tradicí. Její odezvy najdeme jak v antické literatuře, tak v honech na staré čarodějnice. Někdy slyšíte o tom, že ‚nám‘ berou pracovníky či nacionalistické extremisty. A poslední na seznamu máme rozšíření virové infekce covid-19. Přitom praxe ukázala, že to byli právě seniorské domovy a poskytovatelé sociálních služeb, kteří si v průběhu příprav na zvládnutí pandemie vytáhli krátkou sládku.

**„MLADÁ GENERACE SI I DNES VÁŽÍ STÁŘÍ. OVŠEM JEN POKUD JDE O VÍNO, WHISKY A NÁBYTEK.“
– TRUMAN CAPOTE**

Ve stáří je přítomen nejen prvek nepředvídatelnosti a neočekávatelnosti, ale také odolnosti a houževnatosti, jinak by asi ani bývalo nepřemohlo evoluci... Senioři jsou odrazem barvitosti společnosti a naší vlastní budoucnosti. Otázka, jakou roli hrají senioři ve společnosti, je stejná, jako jakou roli hraje ve společnosti člověk. Společenské role jsou něco, co všichni zastáváme, jsou vyjádřením vztahů, které máme jako společenské jednotky, jako lidé vůči sobě navzájem. Je to základní otázka po fungování světa, protože naše role jsou v něm jako hřebíky v rámu, které umožňují natažení síti. A stáří je životní rolí člověka.“

– Lucie Vidovičová, socioložka a sociální gerontoložka

TVŮRCI

DAVID DRÁBEK

Dramatik a režisér, vystudoval filmovou a divadelní vědu na Filozofické fakultě Univerzity Palackého a potom nastoupil jako dramaturg do Moravského divadla v Olomouci. Mezi lety 1993 a 2003 působil jako umělecký vedoucí Studia Hořící žirafy. Režiroval v mnoha českých divadlech včetně Národního divadla a Divadla na Vinohradech, v letech 2005–2007 byl stálým režisérem pražského divadla Minor. Od roku 2009 byl osm let uměleckých šéfem Klicperova divadla v Hradci Králové. Je autorem tří desítek divadelních her, za něž byl mnohokrát nominován na Cenu Alfréda Radoka, resp. Cenu divadelní kritiky, čtyřikrát pak byl oceněn, a to za hry *Jana z parku*, *Akvabely*, *Náměstí bratří Mašínů* a *Jedlíci čokolády*. Od sezony 2018/19 je stálým režisérem Městských divadel pražských.

SIMONA PETRŮ

Jako dramaturgyně a dramatička začínala v brněnském Divadle v 7 a půl. Poté byla dramaturgyně v Divadle Husa na provázku a hostovala na mnoha dalších scénách. Je autorkou divadelních her *Mašíni – cestou samurajů*, *Zasnoubené se smrtí*, *Marx Bros*, *Tichý Tarzan*, *PŠT!*, *Medvědi*, *Mileniny recepty*, *Věra* aj. Spolupracovala např. s režiséry Matějem T. Růžičkou, Annou Davidovou, Kamilou Polívkovou, Janem A. Pitínským, Vladimírem Morávkem. V Městských divadlech pražských má za sebou dramaturgii inscenací *Andělé v Americe* a *Smrt obchodního cestujícího* režiséra Michala Dočekala, *Sláva a pád krále Otakara* režiséra Michala Háby a *Posedlost* režiséra Jakuba Šmída.

JAKUB KOPECKÝ

Scénograf, výtvarník, počítačový animátor a grafický designér. Na DAMU vystudoval obor scénografie na Katedře alternativního a loutkového divadla. Významný spolutvůrce režijního dua SKUTR (*Racek*, *Dopisy Olze*, *Radúz a Mahulena*, *Liška Bystrouška*, *Evžen Oněgin*, *Pěna dní*,

Bratři Karamazovi ad.). Navrhl scénografie pro Jana Kodeta, Jiřího Adámka, Jiřího Nekvasila, Davida Drábka anebo taneční soubor DOT504, Cirk La Putyka a Lenku Vagnerovou. Za projekt *Bouda III* v Národním divadle byl v roce 2006 nominován na Cenu Alfréda Radoka v kategorii Scénografie roku. Za scénografii inscenace *Kytice* v pražském Národním divadle získal Cenu divadelní kritiky za rok 2019.

JITKA FLEISLEBR

Scénografka a kostýmní výtvarnice. Absolvovala scénografii na JAMU. Spolupracuje s mnoha českými divadelními scénami (Slovácké divadlo Uherské Hradiště, Divadlo Polárka, BuranTeatr, Národní divadlo Brno, Divadlo Husa na provázku, Činoherní studio Ústí nad Labem, Divadlo F. X. Šaldy Liberec aj.).

DAREK KRÁL

Hudební skladatel a producent. Se spolužákem Davidem Drábkem spoluzakládal dnes již legendární divadelní Studio Hořící žirafy a jejich umělecká spolupráce už trvá přes dvě desetiletí (*Kosmická snídaneň aneb Nebřenský*, *Náměstí bratří Mašínů*, *Noc oživilých mrtvol*, *Jedlíci čokolády*, *Revizor*, *Elefantazie* a mnoho dalších). S hudebním projektem Maya vyprodukoval již několik alb „chill-out“ hudby a byli nominováni na Cenu Anděl 2003. Produkčně se věnuje nejen užité hudbě, ale především produkuje alba mladým kapelám a interpretům. Pro přední českou operní pěvkyni Dagmar Peckovou složil hudbu k albu *The Magical Gallery*.

HERCI

VANDA HYBNEROVÁ

Divadelní, filmová a televizní herečka. Věnuje se nejen činohře, ale i pohybovému divadlu a pantomimě. Začínala v Branickém divadle jako amatérský mim. Ještě v době studií na DAMU získala angažmá ve smíchovském Divadle Labyrint. Po likvidaci této scény realizovala autorská před-

stavení pro Divadlo v Řeznické a divadlo Ponec. V roce 2003 byla nominována na Cenu Thálie za Ionescovy *Židle* v Divadle v Řeznické. Hostovala na mnoha pražských divadelních scénách (Vinohradské divadlo, Národní divadlo, Dejvické divadlo, Činoherní klub, Rubín ad.). Spojována je také s divadlem Komédie, kde během slavné éry pod vedením Dušana D. Pařízka nejčastěji vystupovala v inscenacích režiséra Davida Jařaba. Za roli Petry v jeho inscenaci Fassbinderovy hry *Hořké slzy Petry von Kantové* byla nominována na Cenu Alfréda Radoka. Je také držitelkou Ceny Thálie za roli v inscenaci *Důkaz* (Divadlo v Řeznické). Je rovněž populární filmovou a televizní herečkou (*Štěstí*, *Divoké včely*, *Román pro muže*, *Ordinace v růžové zahradě*, *Cirkus Bukowsky*).

ALEŠ BÍLÍK

Vystudoval činoherní herectví na DAMU. Během studia se zapojil do pohybového inscenačního projektu *Muži* Adély Laštovkové Stodolové a tvůrčího dua SKUTR, spolupracoval také se sdružením Tygr v tísní. Hostoval v Národním divadle a v Městském divadle Mladá Boleslav. V letech 2013–2015 byl členem činohry Národního divadla moravskoslezského v Ostravě, kde si zahrál mj. Lysandra ve *Snu noci svatojánské* nebo Tristana v *Tristanovi a Isoldě*. Má za sebou účinkování ve více než desítkách filmových a televizních projektů (*Křídaček*, *Atentát*, *Všechny moje lásky*). Hlavní mužskou postavu si zahrál v pohádce *Řachanda*. V Městských divadlech pražských působí od roku 2016. Výrazné role má například v inscenacích *Sláva a pád krále Otakara* nebo *Posedlost*.

EVA SALZMANNOVÁ

Po skončení studií herectví na DAMU (1982) se stalo jejím prvním působištěm (1982–1988) Divadlo Na okraji (Rubín). Po krátkém působení ve svobodném povolání byla v sezoně 1990/91 angažovaná v Činohře Národního divadla. Poté byla v sezoně 1991/92 členkou smíchovského Divadla Labyrint, následně (1992–1994) Divadla Na zábradlí a hostovala ve Vnohradském divadle. V roce 1994 se vrátila do Národního

divadla, kde zůstala (s řadou úspěchů na kontě) až do roku 2018, kdy se stala členkou souboru Městských divadel pražských. Za monodrama *Jasno lepo podstín zhyna*, uváděné v režii Viktorie Čermákové v pražské MeetFactory, byla nominována na Cenu Thálie 2017. Za herecký výkon v inscenaci režiséra Michala Dočekala *Andělé v Americe* byla v roce 2019 nominována na Cenu Divadelních novin. Je docentkou herectví na DAMU.

EVA LEINWEBEROVÁ

Vystudovala Katedru alternativního a loutkového divadla DAMU v ročníku Miroslava Krobota. Již předtím působila v Divadle Husa na provázku. V roce 1999 stála u zrodu divadla Nablízko, ve kterém pak delší čas působila jako režisérka (*Salome*, *Goldbergovské variace*, autorská inscenace *Žrouť*) a herečka (*Višňový sad*, *Horor*, *Zahrada*). Nyní hostuje na mnoha divadelních scénách (Kalich, Minor). Účinkovala v televizních seriálech (*O ztracené lásce*, *Letiště*, *Comeback*) a objevuje se také ve filmu (*Účastníci zájezdu*, *Vratné lahve*, *Romíng*, *Ženy v pokušení*). S režisérem Davidem Drábkem pravidelně spolupracuje i v Městských divadlech pražských (*Revizor*, *Kanibalky*: *Soumrak samců*).

NINA HORÁKOVÁ

V roce 2012 završila studium oboru činoherního herectví na DAMU. V průběhu studia získala možnost projevit svůj výrazný pěvecký talent v inscenacích Divadla Na Fidlovačce. V Divadle Kalich se představila jako Frencha v muzikálu *Pomáda*. Účinkovala také v několika projektech divadla Veselé skoky (*Chabrus line*, *Ve stanici nelze*). V roce 2014 nastoupila do angažmá v Městském divadle Mladá Boleslav, kde ztvárnila několik výrazných rolí, např. Eržiku v *Baladě pro banditu*, titulní roli v Giraudouxově *Ondině*, Oonu Chaplinovou v inscenaci *Chaplin* ad. Od roku 2015 je členkou Městských divadel pražských, kde ji můžete vidět např. v inscenacích *Bez hany* (*Hommage à Hegerová*) nebo *Lazarus*. Diváci a posluchači ji mohou znát také z dabingu nebo ze sólových hudebních projektů.

VOJTĚCH DVOŘÁK

Vystudoval činoherní herectví na DAMU. Roku 2008 se stal na deset let členem souboru královéhradeckého Klicperova divadla, kde ztvárnil řadu výrazných rolí v režii Jana Friče, Daniela Špinara či Davida Drábka (mj. titulní role ve *Figarově svatbě* či *Romeovi a Julii*). S tamním angažmá se rozloučil rolí v *Katech* Martina McDonagha a vydal se se svou ženou cestovat po Jižní Americe. Z cesty natáčel zábavný road movie seriál pro internetovou TV a cestovatelské reportáže pro pořad ČT *Objektiv*. Má vlastní talk show *Kvůli čeho*, vymýšlí a produkuje zábavné pořady pro televizi a internetové portály. Je jedním z deseti frontmanů punkové kapely Vagyny dy Praga. V Městských divadlech pražských již hostoval v inscenacích *Na východ od ráje* a *Hráči*. Od roku 2020 je stálým členem souboru. V *Romeovi a Julii* v režii Michala Dočekala hraje roli mnicha Vavřince, v inscenaci *Sláva a pád krále Otakara* v režii Michala Háby Milotu a trojroli Janů v *Husitské trilogii* v režii Lukáše Brutovského.

PETR KONÁŠ

Vystudoval Vyšší odbornou školu hereckou. Pět let působil v Západočeském divadle v Chebu, kde si zahrál třeba *Romea* v Shakespearově *Romeovi a Julii*, *Milouše* ze *Saturnina*, *Dona Josého* v *Carmen* a mnohé další. Další šest let pak strávil v angažmá v Divadle Josefa Kajetána Tyla v Plzni. Mezi jeho tamější role patřil například *Kazimír* v *Kazimírovi a Karolíně*, kníže *Václav* v *Tylových Krvavých křtinách* anebo *baron Tuzenbach* ze *Tří sester*. Známý je také z televizních seriálů *Ordinace v růžové zahradě*, *Cesty domů* a *Modrý kód*. V Městských divadlech pražských působí od sezony 2018/19. Výrazné role má například v inscenaci *Neviditelný* režiséra Martina Františáka a v muzikálu *ohavné krásy Elefantazie* režiséra Davida Drábka.

KRYŠTOF KRHOVJÁK

Vystudoval módní návrhářství ve Frýdku-Místku. Studia herectví na Katedře alternativního a loutkového divadla DAMU, pod vedením Jana Mikuláška a Dory Víceníkové, absolvoval

rolí koktavého Vaška v autorské inscenaci *Prodaná nevěsta na prknech Prozatímního, Stavovského a Národního divadla v letech 1868 až 2018*, v režii Petra Erbesa a Borise Jedináka. Od začátku studií na DAMU spolupracuje s divadelním souborem *Tygr v tísní* ve *Vile Štvanice* (*Synáčci* Tomáše Loužného, *Vořezávátka* a *Berlín Alexanderplatz* Iva Kristiána Kubáka a Marie Novákové). Dále hostuje v divadle D21 v titulní roli inscenace *Utrpení mladého Werthera* režiséra Jakuba Šmída. V Městských divadlech pražských působí od sezony 2019/20. S režisérem Davidem Drábkem spolupracoval již na muzikálu *Elefantazie*.

KAREL JAROŠÍK

Od roku 2001 do roku 2019 jevištní mistr divadla Rokoko. Původem strojař, někdejší horník, příležitostný herec, technik a provozní. Člověk se zlatým srdcem bijícím pro divadlo i lidi kolem něj v těle dvoumetrového rytíře.

HYNEK TAJOVSKÝ

Student 6. ročníku hudebně-dramatického oboru Pražské konzervatoře. Věnuje se autorskému a pohybovému divadlu. Spolupracoval s Divadlem pod Palmovkou (inscenace *Bezruký Frantík*), Akolektiv Helmut, Stavovským divadlem (*Othello*, *Vítejte v Thébách* v režii Daniela Špinara). Objevil se v seriálech *Pustina*, *Na vodě* a ve studentských filmech *Na okraji lesa* a *Díl 2048*.

MARTIN KLAPIL

Student 6. ročníku hudebně-dramatického oboru Pražské konzervatoře. Divadlu se věnuje od tří let, spolupracuje s několika amatérskými divadelními soubory. Dvě sezony byl stálým členem Černého divadla Jiřího Srnce. Hostoval v plzeňském divadle v muzikálu *West Side Story* v režii Lumíra Olšovského. Spolupracuje s divadlem Kolowrat. V Městských divadlech pražských účinkuje v muzikálu *Lazarus* a inscenaci *Zítřka swing bude zníti všude* v režii Ondřeje Havelky. Objevil se i ve filmu *Zlatý podraz* Radima Špačka.

PRVNÍ ŘADA

KLUB DIVÁKŮ MĚSTSKÝCH DIVADEL PRAŽSKÝCH

VÍCE ZÁŽITKŮ!
VÍCE VÝHOD!
ABSOLUTNÍ PŘEHLED!

CHCETE MÍT MĚSTSKÁ DIVADLA
PRAŽSKÁ, TEDY DIVADLA ABC,
ROKOKO A KOMEDIE, Z PRVNÍ ŘADY?
RAČTE VSTOUPIT DO NAŠEHO
KLUBU DIVÁKŮ PRVNÍ ŘADA!

BUĎTE V OBRAZE!

VÍCE INFORMACÍ O VÝHODÁCH
PRO ČLENY KLUBU
NAJDETE NA NAŠEM WEBU
WWW.MESTSKADIVADLAPRAZSKA.CZ

David Drábek

KANIBALKY 2: SOUMRAK STARCŮ

Třetí premiéra sezony 2020/21.

Program k inscenaci vydávají Městská divadla pražská.

Ředitel Daniel Příbyl.

Umělecký šéf Michal Dočekal.

Zřizovatelem je Magistrát hlavního města Prahy.

Program připravila Simona Petrů.

Grafická úprava Riana Št'áhlavská.

Městská divadla pražská jsou vybavena bezdrátovými mikrofony a zařízením Sennheiser od společnosti PANTER s. r. o.

Autora dramatického textu zastupuje DILIA, divadelní, literární, audiovizuální agentura z. s., Krátkého 1, Praha 9.

Autora hudby zastupuje Aura-Pont, s. r. o., Veslařský ostrov 62, 147 00 Praha 4.

bnt attorneys
in CEE